

Sygn. I1 C 3058/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ilona Będzkowska

Protokolant: Aleksandra Freyer

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05.08.2020 r. w G.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko

M. T.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanego M. T. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I1C 3058/19

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. we W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. T. o zapłatę kwoty 12972,49 zł z tytułu niespłaconej pożyczki z odsetkami ustawowymi od kwoty 12741,17 zł naliczonymi za okres od 19 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty. Kwota 220,51 zł (odsetki umowne naliczone za okres od zawarcia umowy do jej wypowiedzenia) i 10,81 zł (odsetki za opóźnienie w zapłacie rat w okresie obowiązywania umowy). Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 163 zł tytułem kosztów sądowych i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód uzasadnił roszczenie tym, że pozwany nie spłacił pożyczki udzielonej mu umową 9 lipca 2018 r., która według zawartej umowy wraz z odsetkami i kosztami pozaodsetkowymi miała prowadzić do spłaty do dnia 9 stycznia 2021 r. łącznej kwoty 13800 zł w 30 miesięcznych ratach po 490,90 zł płatnych do 9-go dnia każdego miesiąca. Wobec nieregulowania kredytu w terminie i spłaty jedynie kwoty 1181,80 zł, pozwanego bezskutecznie wzywano do spłaty, po czym wypowiedziano umowę. Roszczenie stało się wymagalne 19 stycznia 2019 r.

[pozew w (...) k. 3-5]

Postanowieniem z 12 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

[postanowienie z 12-07-2019 (VI Nc-e (...)) – k. 6]

Uzupełnionym pozwem powód podtrzymał żądanie, wskazując że dochodzi następujących kwot: 6493,68 zł i (...),49 (oraz odsetek ustawowych od obu tych kwot za okres od 19 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty), 220,51 zł i 10,81 zł (bez odsetek od obu tych kwot). Powód domagał się także zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

[pozew w postępowaniu uproszczonym – k. 16-18]

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o zawieszenie postępowania, podając że w stosunku do jego osoby toczy się postępowanie o ubezwłasnowolnienie częściowe. W uzupełnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, że postępowanie zakończyło się ustanowieniem dla pozwanego kuratora w osobie siostry, A. S., na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 9 sierpnia 2019 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa ewentualnie o oddalenie powództwa w części, tj. ponad kwotę 5718,20 zł, przyznając że zaciągnął pożyczkę u powoda, nie zdając sobie sprawy z prawnych skutków zobowiązania finansowego. Jednocześnie wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu na zasadzie słuszności w świetle jego sytuacji życiowej i finansowej. Nadmienił bowiem, że w podobny sposób zaciągnął wiele zobowiązań, co doprowadziło do łącznego zadłużenia na kwotę ponad 200 tys. zł, a część tych długów jest stopniowo spłacana w miarę możliwości, czym zajmuje się siostra pozwanego.

Ponadto pozwany podniósł istnienie w wykorzystanym przez powoda i niezgodnym indywidualnie z pozwanym wzorcu umownym klauzuli abuzywnej w § 4 pkt 2b umowy, z której wynikało że kwota obsługi kredytu jest równa kwocie zaciągniętej pożyczki, co nosi znamiona lichwy.

[odpowiedź na pozew – k. 37; pismo procesowe pozwanego z 28-07-2020 – k. 79-84]

Powód nie zmodyfikował swojego żądania w toku postępowania.

[okoliczność znana z urzędu]

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. T. jest osobą częściowo ubezwłasnowolnioną (prawomocnie od 21 stycznia 2020 r.) z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Kuratorem pozwanego ustanowiona została siostra A. S.. Upośledzenie umysłowe pozwanego jest następstwem poszczepiennego zapalenia mózgu i opon mózgowo-rdzeniowych, które nastąpiło jako powikłanie po szczepieniu przeciwko ospie we wczesnym dzieciństwie. Stan upośledzenia umysłowego i opóźnień rozwojowych stwierdzono u pozwanego medycznie już w latach 80-tych XX w. Postępowanie o ubezwłasnowolnienie przeprowadzono przed sądem w latach 2019-2020.

Pozwany z powodu deficytu funkcji poznawczych nie potrafi prawidłowo ocenić swojej sytuacji osobistej, zdrowotnej, prawnej, bytowej i majątkowej, ani nie potrafi gospodarować prawidłowo swoimi finansami. Może przy pomocy osób trzecich zrozumieć treść dokumentów mu okazywanych oraz potrafi wykonać proste operacje arytmetyczne. Wymaga jednak pomocy w załatwianiu spraw urzędowych, a szczególnie w zakresie kwestii finansowych z uwagi na niezdolność do planowania wydatków, osłabiony krytycyzm i podatność na sugestie innych osób.

[**dowód:** postanowienie SO w Gdańsku z 09-08-2019 (I Ns 46/19) – k. 75; zaświadczenie SR w Gdyni z 07-01-2020 – k. 41; dokumentacja medyczna i opinia biegłych sądowych w zakresie psychiatrii i psychologii z 27-05-2019 (do sprawy I Ns 46/19 SO w Gdańsku) – k. 67 (koperta zbiorcza)]

Pozwany zaciągał w latach przed ubezwłasnowolnieniem u różnych podmiotów bankowych i parabankowych liczne zobowiązania finansowe, których nie regulował w sposób zgodny z zawartymi umowami. W związku z tym wszczynano przeciwko pozwanemu postępowania sądowe o zapłatę oraz postępowania egzekucyjne. Zadłużenie sięgnęło sumy 230 tys. zł.

Aktualnie kurator pozwanego kieruje sprawami finansowymi w ten sposób, by sukcesywnie dokonywać spłat zadłużeń pozwanego – spłaty dokonywane są z tytułu ośmiu pożyczek. Wobec braku wystarczających środków nawet przy otrzymywanej pomocy rodziny, kilka innych zadłużeń nie jest przez pozwanego spłacanych.

Pozwany nie ma w swoim majątku własnej nieruchomości; aktualnie mieszka w mieszkaniu szwagra. Po przeznaczeniu na cel spłaty zadłużeń w każdym miesiącu możliwych do uzyskania kwot pochodzących z dochodów pozwanego, który jest rencistą i dodatkowo pracuje, pozostałość w kwocie około 800 zł pożytkowana jest na jego minimalne utrzymanie.

[**dowód:** wyroki SR w Gdyni i korespondencja komornicza – k. 86-94, 105-106; potwierdzenia wpłat – k. 99-104; akta I Ns 46/19 SO w Gdańsku; zeznania świadka A. S. (rozprawa 05-08-2020)]

W dniu 9 lipca 2018 r. pozwany jako pożyczkobiorca zawarł z powodem jako pożyczkodawcą umowę pożyczki nr (...) na kwotę 6900 zł na okres od 9 lipca 2018 r. do 9 stycznia 2021 r. Odsetki za cały okres kredytowania obliczono na 929,62 zł; jednocześnie za cały ten okres naliczono opłatę operacyjną 6900 zł, co dawało łączną sumę do spłacenia w wysokości 14729,62 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 30 ratach miesięcznych w wysokości po 490,90 zł, płatnych do 9-go dnia każdego miesiąca.

[**dowód:** umowa pożyczki z 09-07-2018 i harmonogram spłat – k. 19-22, 24; potwierdzenie przelewy kwoty pożyczki na rachunek pozwanego – k. 23]

Pozwany nie spłacał terminowo i w ustalonych wysokościach rat zobowiązania zaciągniętego u powoda.

[okoliczność bezsporna]

Łącznie pozwany spłacił powodowi w roku 2018 kwotę 1181,80 zł w postaci dwóch opóźnionych rat po 490,90 zł w sierpniu i wrześniu oraz jednej wpłaty 200 zł w grudniu.

[**dowód:** potwierdzenia wpłat – k. 95-97]

W październiku 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy zaległości wynoszącej wówczas 493,36 zł.

W listopadzie 2018 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki warunkowo (tj. o ile nie zostaną uregulowane zaległości, wynoszące wówczas 986,74 zł). Po miesięcznym okresie wypowiedzenia cała kwota miała zostać postawiona w stan wymagalności (na dzień sporządzenia pisma było to 13752,76 zł).

Powód wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty w lutym 2019 roku. Wówczas po uwzględnieniu dotychczasowych wpłat pozwanego w stan wymagalności postawiono kwotę 13026,60 zł.

[**dowód:** pisma przedsądowe powoda do pozwanego – k. 25-27]

Wyżej opisany stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów ze wskazanych dokumentów prywatnych, akt sprawy o ubezwłasnowolnienie pozwanego i zeznania świadka. Przy tym dokumenty uznane zostały za wiarygodne nawet w postaci kserokopii, ponieważ cały tak przedstawiony materiał korespondował ze stanem opisanym przez strony postępowania oraz z okolicznościami stwierdzonymi na podstawie akt sprawy o ubezwłasnowolnienie pozwanego, zaś strony procesu w żaden sposób nie podważały wartości dowodowej złożonych do akt sprawy kopii.

Wszystkie dokumenty oraz zeznania świadka pozwoliły ustalić okoliczności sprawy, natomiast dla rozstrzygnięcia pierwszorzędne znaczenie miały przede wszystkim dokumenty dotyczące stanu zdrowia pozwanego i zeznania świadka w tym zakresie.

W toku postępowania nie stwierdzono, aby któryś z dokumentów bądź zeznaniom należało odmówić wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie bezspornie pozwany jest osobą ubezwłasnowolnioną częściowo, jednak do ubezwłasnowolnienia doszło w okresie już po zawarciu przedmiotowej umowy. Z dokumentacji medycznej i opinii biegłych lekarzy wynikało zarazem, że pozwany już w dzieciństwie przejawiał m.in. upośledzenie umysłowe, które nie ustąpiło i trwa nadal, powodując u pozwanego niemożność rozeznania m.in. w podejmowanych decyzjach finansowych i ich skutkach.

Niewątpliwie czynność prawna polegająca na zawarciu umowy pożyczki jest dla pożyczkobiorcy czynnością prawną zobowiązującą, w wyniku której pożyczkobiorca zobowiązuje się do zwrotu otrzymanej kwoty wraz z należnymi pożyczkodawcy odsetkami i innymi umówionymi kosztami obsługi pożyczki.

Zgodnie z art. 15 KC osoby ubezwłasnowolnione częściowo mają ograniczoną zdolność do czynności prawnych. Według art. 17 i art. 18 § 1 KC do ważności czynności prawnej, przez którą osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych zaciąga zobowiązanie lub rozporządza swoim prawem, potrzebna jest zgoda jej przedstawiciela ustawowego, natomiast ważność umowy, która została zawarta przez osobę ograniczoną w zdolności do czynności prawnych bez wymaganej zgody przedstawiciela ustawowego zależy od potwierdzenia umowy przez tego przedstawiciela. Osoba o ograniczonej zdolności do czynności prawnych – a więc także osoba częściowo ubezwłasnowolniona – może zawierać umowy należące do umów powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego; ma ona również możliwość rozporządzania swoim zarobkiem oraz rozporządzania przedmiotami oddanymi jej do swobodnego użytku zgodnie z treścią art 20-22 KC. Osoba taka nie ma jednak kompetencji do samodzielnego i skutecznego dokonywania niektórych czynności prawnych, tj. czynności zobowiązujących lub rozporządzających, w odniesieniu do należącego do niej prawa. Jeżeli osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych zaciąga zobowiązanie, w wyniku którego następuje zwiększenie pasywów w jej majątku lub rozporządza swoim prawem, w wyniku czego następuje zmniejszenie aktywów w tym majątku, to do ważności tych czynności prawnych potrzebna jest zgoda jej przedstawiciela ustawowego.

W realiach niniejszej sprawy czynność prawną w postaci zawarcia umowy pożyczki pozwany podjął jednakże jeszcze przed orzeczeniem ubezwłasnowolnienia częściowego. W związku z tym nie może mieć zastosowania wprost norma wywiedziona z wyżej przywołanych przepisów kodeksu cywilnego, wymagająca zgody bądź potwierdzenia zawarcia umowy przez przedstawiciela ustawowego osoby ograniczonej w zdolności do czynności prawnych. Wobec zawarcia umowy pożyczki przed ubezwłasnowolnieniem pozwanego irrelevantne jest w istocie to, że aktualnie pozwany jest częściowo ubezwłasnowolniony. Konieczne jest zatem sięgnięcie do norm prawnych nie dotyczących osób ubezwłasnowolnionych.

Istnienie stanu psychicznego, który uzasadnia ubezwłasnowolnienie nie wpływa samo w sobie na zdolność do czynności prawnych. Jeżeli w czasie dokonywania czynności prawnej stan ów nie jest poparty prawomocnym orzeczeniem o ubezwłasnowolnieniu, skuteczność czynności prawnych dokonywanych przez osobę znajdującą się w takim stanie może być kwestionowana na podstawie i w granicach art. 82 KC (zob. E. Gniewek i in., Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2017). Mało istotne w niniejszej sprawie były dla rozstrzygnięcia informacje co do umów zawieranych przez pozwanego z innymi pożyczkodawcami, bowiem sprawa dotyczyła konkretnego oświadczenia woli dotyczącego konkretnej umowy pożyczki, i wyłącznie stan świadomości powoda w chwili składania tego oświadczenia podlegał badaniu z perspektywy przepisu art. 82 KC.

Zgodnie z art. 82 KC nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome lub swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Do stwierdzenia nieważności oświadczenia woli w oparciu o art. 82 KC wystarczające jest przy tym istnienie jednej z przyczyn uznania umowy za nieważną. W judykaturze przyjęto, że ustalenie stanu świadomości, o jakim mowa w przywołanym przepisie jest sprawą stanu faktycznego i jego oceny na podstawie przeprowadzonej przez

sąd analizy wszystkich ujawnionych dowodów i okoliczności towarzyszących złożeniu oświadczenia woli, a mogących mieć wpływ na prawidłowe, czyli w pełni świadome jej wyrażenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2000 r., II CKN 489/00; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2000 r., II CKN 1093/00).

Wobec niezdefiniowania przez ustawodawcę stanu wyłączającego świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli trzeba sięgnąć do wykładni dokonanej w tym zakresie przez judykaturę. Zgodnie z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie oznacza całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Judykatura podkreśla, że stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie może być rozumiany dosłownie. Wystarczające jest istnienie takiego stanu, który powoduje brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób, oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., IV CSK 7/05). Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej – a więc ze stanu, w którym znajduje się osoba składająca oświadczenie woli – a nie z okoliczności zewnętrznych, w których osoba ta się znalazła (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., IV CSK 7/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 czerwca 2014 r., I ACa 942/14).

Omawiana wada oświadczenia woli dotyczy w rzeczywistości dwóch różnych sytuacji, które mogą występować samodzielnie. Jak podniesiono w przywołanym orzecznictwie, granica między stanem wyłączającym świadome powzięcie decyzji a stanem wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest bardzo płynna. Powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i uzewnętrznienie woli zostały zakłócone przez destrukcyjne czynniki wynikające z właściwości psychiki czy procesu myślowego osoby składającej oświadczenie woli. Tak pojmowanemu brakowi swobody towarzyszyć będzie najczęściej także pewne ograniczenie świadomości.

Odnosząc powyższe rozważania prawne do ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszym postępowaniu, aby prawidłowo ocenić stan zdrowia psychicznego pozwanego oraz jego zdolność postrzegania i rozeznania w podejmowanych działaniach, konieczne było skorzystanie z opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii, która była dowodem przeprowadzonym w postępowaniu o ubezwłasnowolnienie pozwanego (w przeciwnym razie z uwagi na konieczność wykorzystania wiedzy specjalnej wymagane byłoby przeprowadzenie tożsamego dowodu w niniejszej sprawie, za czym nie przemawiały względy ekonomiki procesowej oraz kontrolowanie kosztów procesu). Biegli wskazali na niedorozwój umysłowy pozwanego w stopniu wprawdzie niewyłączającym czytania m.in. dokumentów urzędowych czy wykonywania przezeń relatywnie prostych operacji na liczbach, jednakże niepozwalającym na samodzielne podejmowanie decyzji finansowych, zarządzanie majątkiem i planowanie wydatków bez pomocy osoby trzeciej. Według biegłych pozwany nie zdaje sobie sprawy z wagi podejmowanych zobowiązań finansowych i ich konsekwencji. Zarazem z materiałów medycznych wynika, że upośledzenie umysłowe, o którym mowa, trwało już od lat dziecięcych pozwanego.

Reasumując, pozwany w niniejszej sprawie na dzień zawierania umowy pożyczki z powodem znajdował się z przyczyn wewnętrznych, mających źródło w jego psychice i zmianach organicznych w mózgu, w stanie wyłączającym swobodne i w pełni świadome podjęcie decyzji o zaciągnięciu zobowiązania finansowego wymagającego następnie spełnienia rygorystycznych warunków spłaty. Pozwany nie był też w stanie z tych samych względów ocenić wagi podejmowanej czynności prawnej oraz przewidzieć jej skutków dla siebie, powoda lub osób trzecich (np. rodziny pomagającej mu w problemach tym wywołanych).

W tym miejscu wypada podkreślić, że w toku postępowania powód nie zmodyfikował podstawy dochodzonego roszczenia, nie kwestionując też twierdzeń strony pozwanej co do stanu świadomości pozwanego. W szczególności powód nie zażądał zasądzenia na jego rzecz kwoty wypłaconej pozwanemu jako świadczenia nienależnego.

Ogólną zasadę odpowiedzialności bezpodstawnie wzbogaconego stanowi art. 405 KC, który mówi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości. Obowiązek zwrotu korzyści nie jest bezwzględny, a możliwość odstąpienia od niego reguluje art. 409 KC. W myśl jego przepisu obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa,

jeżeli ten kto uzyskał korzyść zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją, powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. W momencie łącznego zaistnienia w danym stanie faktycznym przesłanek wyłączających obowiązek zwrotu bezpodstawnego świadczenia, tj. wyzbycia się uzyskanej korzyści i braku świadomości o obowiązku zwrotu świadczenia, pierwotnie uprawniony do żądania jego zwrotu, traci tę możliwość. Regulacja ta znajduje zastosowanie w szczególności do świadczenia nienależnego, którego definicję zawiera art. 410 § 2 KC.

Ustanowiona w art. 321 § 1 KPC reguła związania sądu żądaniem pozwu oznacza, że sąd nie może wyrokować o czymś więcej lub o czymś innym, niż obejmuje żądanie, a także bez sformułowanego żądania. Wynikające z tego przepisu zasada autonomii woli stron, zgodnie z którą każdy ma swobodę kształtowania swojej sytuacji prawnej i zasada dyspozycyjności, stosownie do której strony mogą swobodnie rozporządzać swoimi uprawnieniami i dochodzić ich na drodze sądowej albo zrezygnować z poszukiwania ochrony prawnej, należą do naczelnych reguł procesu cywilnego, mającej źródło w samej jego istocie (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1993 r., I CRN 156/93; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 464/98; z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 902/99; z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CK 571/04; z dnia 24 maja 2007 r., V CSK 25/07; z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07; z dnia 18 maja 2010 r., III PK 74/09; z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10; z dnia 2 grudnia 2011 r., III CSK 136/11 oraz z dnia 9 grudnia 2014 r., III CNP 36/13).

Wobec braku modyfikacji powództwa i przy związaniu sądu żądaniem pozwu, w niniejszym postępowaniu nie rozstrzygano o konieczności zwrotu jakiegokolwiek kwoty (w tym wskazanej przez pełnomocnika pozwanego w uzupełnieniu odpowiedzi na pozew, mającej prowadzić finalnie do zwrotu powodowi łącznej wartości pożyczki w nominalnej kwocie 6900 zł).

Stąd powództwo oddalono w całości na podstawie art. 82 KC, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 KPC w zw. z art. 108 § 1 zd. 1 KPC i na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądając od powoda jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz pozwanego kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przydzielonego pozwanemu.

Na marginesie należy dodać, że na uwzględnienie nie zasługiwał również zgłoszony przez pozwanego wniosek o zawieszenie postępowania na czas toku sprawy o ubezwłasnowolnienie. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 KPC sąd może zawiesić postępowanie, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Na gruncie niniejszego procesu o zapłatę rozstrzygnięcie dotyczyło czynności prawnej dokonanej przez pozwanego w czasie, w którym nie był ubezwłasnowolniony ani nawet nie zostało wszczęte odnośne postępowanie. Jak wyżej wywiedziono, podstawą prawną orzeczenia musiała stać się norma prawna nie dotycząca osób ubezwłasnowolnionych niezależnie od charakteru ewentualnego ubezwłasnowolnienia. Wprawdzie z postępowania o ubezwłasnowolnienie wykorzystano dokumentację medyczną i opinię biegłych z wypożyczonych akt sprawy, jednak dowody te okazały się wystarczające, i potrzeby niniejszego postępowania nie uzasadniały jego zawieszenia do czasu zakończenia kolejnego etapu sprawy o ubezwłasnowolnienie.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. akta z wpływem albo za miesiąc.

G., 28-09-2020.